

[Udenrigsministeren.]

enig med det ærede medlem i, at man fra dansk side må se på en sådan tendens med stor alvor, selvom man vel på den anden side ikke skal lægge for megen vægt på alle de udtalelser, der i valgkampens hede er faldet fra tyske talere.

Spørgsmålet har også været fremdraget tidligere i tyske bladartikler og på offentlige møder i Sydslesvig, og af og til har man henvist til den nylig i første instans afsluttede retssag mod ledelsen af det tyske mindretal i Nordslesvig.

Den 16. december 1947 udtalte jeg her i tinget i anledning af nogle udtalelser fra de ærede medlemmer hr. Kristen Amby og hr. Viggo Starcke, at der efter min mening ikke kunne rejses sigtelse for landsforræderi imod sydslesvigerne for deres holdning i tiden mellem Tysklands kapitulation og den endelige afslutning af freden.

Jeg vil gerne benytte den anledning, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nu har givet mig, til påny at understrege dette. Forholdet er det, at regeringsfunktionerne i Tyskland siden overgivelsen hidtil er blevet udøvet af besættelsesmagterne. Den hidtidige tyske statsorganisation er brudt helt sammen, og både tyskerne selv og besættelsesmagterne arbejder for tiden på at organisere og opbygge et nyt Tyskland. Som et led i dette arbejde har stormagterne opfordret Danmark til at give sin mening til kende om, hvorledes forholdene i Tyskland bør ordnes. Vi har derefter overfor alle fire besættelsesmagter fremsat vore synspunkter med hensyn til Tysklands fremtidige ordning, herunder også med hensyn til løsningen af det sydslesvigske spørgsmål.

I denne situation, hvor Tysklands fremtidige opbygning er til debat, har de dansk-sindede sydslesvigere givet deres mening til kende om, hvorledes forholdene i deres hjemstavn bør ordnes. De har med tilladelse fra deres lovlige øvrighed, den britiske militærregering, organiseret et politisk arbejde med det program, som jeg før omtalte, og søgt at arbejde for at nå deres mål med demokratiske midler. Noget sådant kan ikke være ulovligt eller strafbart.

En henvisning til mindretalsprocessen i Nordslesvig har heller ingen bund i virkeligheden. Ledelsen af det tyske mindretal i Danmark er ikke dømt for almindelig politisk virksomhed med det formål for øje at vende stemningen i Nordslesvig fra Danmark til Tyskland, men er dømt for hvervning til tysk fronttjeneste, hovedsagelig SS, for oprettelse af væbnede korps i Nordslesvig, for nazistisk virksomhed, for

værnemageri og for spionage mod den danske stat.

Den sydslesvigske Vælgerforening har ikke Sydslesvigs udskillelse af Tyskland på sit program. Den indskrænker sig til at forlange en administrativ adskillelse, men kun indenfor den britiske besættelseszones rammer. Om en videregående selvbestemmelsesret findes der kun en almindeligt holdt udtalelse i programmets § 12, hvorefter Sydslesvigs nutid og fremtid må formes i overensstemmelse med den sydslesvigske befolknings vilje. Jeg ved godt, at der også i Sydslesvig er blevet talt meget om landsdelens udskillelse fra Tyskland, men heller ikke dette kan — i hvert fald ikke under de nuværende forhold — drage en forræderianklage med sig, så længe der kun anvendes tilladte demokratiske midler i kampen. Jeg kan her henvise til, at i de år, der er forløbet siden 1920, har ingen dansk myndighed rejst tiltale for landsforræderi mod ledelsen af det politiske organ for det tyske mindretal i Nordslesvig i årene efter 1920, „Der schleswigsche Wählerverein“. Denne organisations formålsparagraffer indeholdt dog en klar udtalelse om, at det var foreningens hensigt at søge grænsen af 1920 ændret til gunst for Tyskland. §§ 1 og 2 i foreningens love, som blev vedtaget i Tinglev i oktober 1926, lød i oversættelse således:

„Den slesvigske Vælgerforening vil, at den selvbestemmelsesret, som det tyske folk har fået tilsagn om, også skal bringes rent og retfærdigt til gennemførelse ved det dansk-tyske grænseskel.

Den anerkender ikke, at dette er sket ved fastsættelsen af Danmarks sydgrænse, og forlanger derfor en ny afgørelse.“

Må jeg, inden jeg forlader dette emne, gentage, hvad jeg også sagde til det ærede medlem hr. Kristen Amby i tingets møde den 16. december 1947, at jeg ikke nærer tvivl om, at enhver dansk regering ligesom den nuværende vil søge at sikre, at der ikke træffes gengældelsesforanstaltninger overfor sydslesvigere, som på lovlig måde har bekendt sig til eller i fremtiden bekender sig til danskheden.

Flere af de ærede medlemmer, der i forrige uge talte i dette høje ting, omtalte de nylig stedfundne valg i Sydslesvig og fremhævede den angstelse, hvormed man i Danmark havde fulgt den måde, hvorpå valgkampen blev drevet fra tysk side. Jeg kan ganske slutte mig til de ærede medlemmers udtalelser på dette punkt. De metoder, man fra tysk side har anvendt forud for de lige overståede valg, er os på en gang så